

The Holy See

KATECHEZA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

AUDIENCJA GENERALNA

14 lutego 2018 r.

[Multimedia]

Słowo jest prawem

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry!

Dzień dobry, choć dziś jest dość brzydko. Lecz kiedy dusza jest radosna, dzień zawsze jest dobry. A więc dzień dobry! Dziś audyencja odbędzie się w dwóch częściach: mała grupa chorych jest w Auli, ze względu na pogodę, a my jesteśmy tutaj. Lecz my ich widzimy, a oni widzą nas na wielkim ekranie. Pozdrówmy ich oklaskami.

Kontynuujemy katechezę o Mszy św. Czemu odpowiada słuchanie czytań biblijnych, po których następuje homilia? Odpowiada prawo: duchowemu prawu ludu Bożego do tego, by obficie czerpać ze skarbcza Słowa Bożego (por. *Wprowadzenie do Lekcjonarza mszalnego*, 45). Każdy z nas, kiedy idzie na Mszę św., ma prawo do tego, by otrzymać w obfitości Słowo Boże dobrze przeczytane, dobrze wyartykułowane, a potem dobrze wyjaśnione w homilii. Jest to prawo! A kiedy Słowo Boże nie jest dobrze przeczytane, nie jest głoszone z żarem przez diakona, przez kapłana lub przez biskupa, pozbawia się wiernych tego prawa. Mamy prawo do słuchania Słowa Bożego. Pan mówi do wszystkich, pasterzy i wiernych. Puka do serca uczestniczących w Mszy św., do każdego w jego warunkach życiowych, jego wieku, w jego sytuacji. Pan pociesza, powołuje, wzbudza załóżki życia nowego i pojednanego. I czyni to za pośrednictwem swojego Słowa. Jego Słowo puka do serca i przemienia serca!

Dlatego po homilii moment ciszy pozwala, by zapadło w duszę otrzymane ziarno, aby zrodziły się postanowienia akceptacji tego, co Duch każdemu wypowiedział. Cisza po homilii. Należy

zachować dłuższą chwilę milczenia, a każdy powinien zastanowić się wtedy nad tym, co usłyszał.

Co dzieje się po tej ciszy w Mszy św.? Indywidualna odpowiedź wiary włącza się w *wyznanie wiary* Kościoła, wyrażone w *Credo*. My wszyscy odmawiamy *Credo* podczas Mszy św. Symbol ten, odmawiany przez całe zgromadzenie, wyraża wspólną odpowiedź na to, co mówi Słowo Boże, którego razem słuchaliśmy (por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 185-197). Istnieje zasadniczy związek między słuchaniem i wiarą. Są one ze sobą powiązane. Wiara bowiem nie rodzi się z wyobraźni ludzkich umysłów, lecz — jak przypomina św. Paweł — «rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa» (Rz 10, 17). Wiara żywi się więc słuchaniem i wiedzie do sakramentu. Tak więc odmawianie *Credo* sprawia, że zgromadzenie liturgiczne «przypomina sobie i czci wielkie misteria wiary przed rozpoczęciem ich celebracji w Eucharystii» (por. *Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego*, 67).

Symbol wiary łączy Eucharystię z chrztem, otrzymanym «w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego», i przypomina nam, że sakramenty są zrozumiałe w świetle wiary Kościoła.

Odpowiedź na Słowo Boże, przyjęte z wiarą, wyraża się następnie we wspólnej modlitwie, zwanej *modlitwą powszechną*, ponieważ obejmuje ona potrzeby Kościoła i świata (por. *Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego*, 69-71; *Wprowadzenie do Lekcjonarza mszalnego*, 30-31). Zwana jest także *modlitwą wiernych*.

Ojcowie Soboru Watykańskiego II postanowili przywrócić tę modlitwę po Ewangelii i homilii, zwłaszcza w niedziele i w dni świąteczne, aby «z udziałem ludu zanoszone były błagania za Kościół święty, za tych, którzy nami rządzą, za tych, którzy znajdują się w różnych potrzebach, za wszystkich ludzi i o zbawienie całego świata» (Konst. *Sacrosanctum Concilium*, 53; por. *1 Tm 2*, 1-2). Dlatego pod kierunkiem kapłana, który wprowadza i kończy tę modlitwę, «lud (...) wykonując swą wynikającą z chrztu funkcję kapłańską, znosi do Boga błagania za zbawienie wszystkich» (*Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego*, 69). I po poszczególnych intencjach, odczytanych przez diakona lub lektora, zgromadzenie włącza się do modlitwy słowami: «Wysłuchaj nas, Panie».

Pamiętamy bowiem, co nam powiedział Pan Jezus: «Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, to proście, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni» (J 15, 7). «Lecz my w to nie wierzymy, bo nasza wiara jest mała». A gdybyśmy mieli wiarę — mówi Jezus — jak ziarno gorczycy, uzyskalibyśmy wszystko. «Proście, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni». I w tym momencie modlitwy powszechnej po *Credo* jest czas, by w Mszy św. prosić Pana o najważniejsze rzeczy — rzeczy, których potrzebujemy, o te, których pragniemy. «To wam się spełni»; w taki czy inny sposób, ale «to wam się spełni». «Wszystko możliwe jest dla tego, kto wierzy», powiedział Pan. Co odpowiedział człowiek, do którego Pan skierował te słowa — wszystko możliwe jest dla tego, kto wierzy? Powiedział: «Wierzę, Panie, zaradź memu niedowiarstwu». My również możemy powiedzieć: «Panie, ja wierzę. Lecz zaradź memu niedowiarstwu». A modlitwę musimy odmawiać

w tym duchu wiary: «Wierzę, Panie, zaradz memu niedowiarstwu». Natomiast roszczenia oparte na logice światowej nie płyną do nieba, podobnie jak niewysłuchane pozostają prośby o charakterze autoreferencyjnym (por. *Jk 4, 2-3*). Intencje, w których ma się modlić zgodnie z wezwaniem wierny lud winny wyrażać konkretne potrzeby wspólnoty kościelnej i świata, i należy unikać posługiwania się krótkowzrocznymi formułkami. Modlitwa «powszechna», kończąca liturgię Słowa, wzywa nas, byśmy patrzyli tak, jak patrzy Bóg, który bierze w opiekę wszystkie swoje dzieci.

Do Polaków:

Serdecznie pozdrawiam polskich pielgrzymów. Dziś wchodzimy w okres Wielkiego Postu, czas wstrzeźliwości, modlitwy i ofiarnej miłości. Gdy nasze głowy posypywane są popiołem, z wezwaniem «nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię», przygotujmy nasze serca do przeżywania tego czasu w jedności z cierpiącym Chrystusem, który przez swoją mękę i śmierć na krzyżu odkupił nas, abyśmy, wolni od grzechu, mogli mieć udział w świętości samego Boga. Z serca wam błogosławię.
